

BG

BG

BG

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 20.4.2009
COM(2009) 170 окончателен

**ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА, ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И
ЕВРОПЕЙСКИЯ ИКОНОМИЧЕСКИ И СОЦИАЛЕН КОМИТЕТ**

**за прилагането на директива 2004/80/ЕО относно
обезщетението на жертви на престъпления**

[SEC(2009) 495]

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА, ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И ЕВРОПЕЙСКИЯ ИКОНОМИЧЕСКИ И СОЦИАЛЕН КОМИТЕТ

за прилагането на директива 2004/80/ЕО относно обезщетението на жертви на престъпления

1. ВЪВЕДЕНИЕ

Жертвите на престъпления в Европейския съюз имат право на справедливо и подходящо обезщетение за щетите, които са претърпели, независимо на кое място в Европейската общност е извършено престъплението. Директива 2004/80/ЕО на Съвета относно обезщетението на жертви на престъпления¹ (по-нататък „Директивата“) създава система за сътрудничество за улесняване на достъпа до обезщетение на жертвите на престъпления в презгранични случаи. Системата функционира въз основа на действащите в държавите-членки режима на обезщетение на жертвите на предумишлени тежки престъпления, извършени на тяхна територия.

Съгласно член 19 от директивата до 1 януари 2009 г. Комисията съставя доклад за прилагането на тази директива и го предоставя на Европейския парламент, на Съвета и на Икономическия и социален комитет. Настоящият доклад спазва това задължение. Той обхваща периода от 1 януари 2006 г.² до 31 декември 2008 г.³

За да подготви доклада, Комисията поиска да се направи проучване за прилагането на директивата, което бе извършено от външен изпълнител⁴. Основната цел на проучването е да се оцени настоящият етап на прилагане на директивата във всички държави-членки. За тази цел външният изпълнител направи проучване на:

- прилагането на директивата: оценка на режимите за обезщетение на оперативното ниво;
- ефективността на директивата: определяне на контекстуални фактори, законови и подзаконови актове и процедури (ако има такива), които са предизвикали трудности при прилагането;
- съдържание на националното законодателство: сравнение на режимите за обезщетение на държавите-членки; оценка на съответствието на режимите за обезщетение на държавите-членки с разпоредбите на директивата.

---

¹ ОВ L 261, 6.8.2004 г., стр. 15. Следва да се отбележи, че правното основание на директивата е член 308 от Договора за ЕО. Така директивата се прилага във всички държави-членки, включително в Дания, която не прилага мерките на Общността в областта на сътрудничеството в гражданското правораздаване, приети по Дял IV от Договора за ЕО.

² Съгласно член 18, параграф 1 от Директивата държавите-членки прилагат директивата най-късно до 1 януари 2006 г.

³ Приложенията към доклада са представени в Работен документ на службите на Комисията №
⁴ Matrix Insight: Прилагането на Директива 2004/80/ЕО относно обезщетението на жертви на престъпления — ЕМПИРИЧЕН ДОКЛАД, 12.12.2008 г. и Анализ на прилагането на Директива 2004/80/ЕО относно обезщетението на жертви на престъпления — ОБОБЩИТЕЛЕН ДОКЛАД, 12.12.2008 г. (по-нататък „проучването“). Проучването е достъпно на електронен адрес: http://ec.europa.eu/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm.

Освен това прилагането на директивата бе обсъдено на среща на Централните точки за контакт, определени от държавите-членки в съответствие с член 16 на Директивата, която бе организирана в рамките на Европейска съдебна мрежа за граждански и търговски въпроси и се проведе на 23 октомври 2008 г.

Директивата и информацията, предоставена от държавите-членки съгласно разпоредбите на Директивата, са достъпни в Европейския съдебен атлас по гражданскоправни въпроси (по-нататък „Атласът“)⁵.

2. ОСНОВНИ ЕЛЕМЕНТИ НА ДИРЕКТИВАТА

Член 1 на директивата изисква от държавите-членки да осигурят възможност за жертвата на „тежко умишлено престъпление“, извършено в държава-членка, различна от тази, в която е обичайното местоживееие на ищеца, да предяви своя иск за обезщетение в съответната държава-членка. Компетентният орган в държавата-членка, в която ищецът пребивава понастоящем („орган за помощ“), подпомага ищеца; неговите задължения към жертвата са определени в членове 5—11 от директивата. Органите за помощ не правят никаква оценка на исковата молба. Оценката се запазва за органа на държавата-членка, по чийто режим за обезщетение жертвата подава иск („органи, вземащи решение“).

Така от държавите-членки се изисква да създадат органи за помощ и органи, вземащи решение, както и да назначат централни точки за контакт (член 3, параграф 1 и 2, и член 16).

Органите за помощ отговарят за:

- информиране на потенциални ищци за режимите за обезщетение (член 4);
- подпомагане на ищите при попълване на формуляра за компенсация (член 5);
- предаване на молбата на органите, вземащи решение (член 6);
- предоставят указания на ищеца в случай, че е необходимо представянето на допълнителни документи (член 8);
- организират изслушване, ако то се изисква от органа, вземащ решение (член 9);

Органите, вземащи решение, отговарят за:

- потвърждаване получаването на молбата, като посочват лице за контакт, което се занимава с делото, и предполагаем срок, в който решението ще бъде взето (член 7);
- съобщаване на решението на органа за помощ и на ищеца (член 10).

Член 12, параграф 1 от директивата посочва, че достъпът до обезщетение в презграничните случаи се определя въз основа на действащите в държавите-членки режими за обезщетение. Като определя съставните елементи на тези режими, член 12, параграф 2 посочва, че всички държави-членки „гарантират, че техните национални разпоредби предвиждат режими за справедливо и

⁵

http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/cv_information_en.htm.

подходящо обезщетение на жертвите на тежки предумишлени престъпления, извършени на тяхна територия.“

Държавите-членки гарантират, че потенциалните ищци имат достъп до основната информация за възможностите да поискат обезщетение (член 4). Обезщетението се изплаща от компетентния орган на държавата-членка, на чиято територия е било извършено престъплението (член 2). Административните формалности се ограничават до минимум (член 3, параграф 3), а за предаване на молбите и на решенията се използват типови формуляри (член 14).

3. ПРИЛАГАНЕ НА ДИРЕКТИВАТА

Следващият раздел разглежда различните аспекти на прилагането на директивата, в частност уведомяването за мерки за транспониране, съобразяването с директивата, прилагането и ефективността на директивата и националните режими за обезщетение съгласно член 12. В допълнение се представят мерките за прилагане, които се изискват от Раздел III на директивата.

3.1. Уведомяване за мерки за транспониране

В съответствие с член 18, параграф 1 държавите-членки се задължават да въведат в сила необходимите закони, подзаконови и административни разпоредби, за да се съобразят с директивата преди 1 януари 2006 г.⁶⁷ 15 държави-членки приеха национални мерки за транспониране преди посочения краен срок: България, Дания, Германия, Естония, Испания, Франция, Ирландия, Люксембург, Нидерландия, Австрия, Полша, Словения, Финландия, Швеция и Обединеното кралство. Уведомленията на други 7 държави-членки (Белгия, Чешката република, Кипър, Литва, Унгария, Португалия и Словакия) бяха получени в началото на 2006 г.

Комисията откри процедура за нарушения съгласно член 226 от Договора за ЕО срещу Гърция, Италия, Латвия, Малта и Румъния за липса на уведомяване през 2006—2007 г. Оттогава насам Италия, Латвия, Малта и Румъния са уведомили за национално транспониращо законодателство в съответствие със своето задължение.

Към днешна дата Гърция не е уведомила за национални мерки за транспониране на директивата. През юли 2007 г. Съдът на Европейските общности осъди Гърция за това⁸. През 2008 г. Комисията откри процедурата срещу Гърция съгласно член 228 от Договора за ЕО, понастоящем делото предстои да се разгледа.

Мерките за транспониране, за които държавите-членки са изпратили уведомления, са изброени в Приложение 1.

3.2. Съобразяване с директивата

Оценката на съответствието на мерките за транспониране с изискванията на директивата не е напълно приключена поради закъснелите уведомления. Въз

---

⁶ За България и Румъния крайният срок беше 31 декември 2006 г.

⁷ Вж. Работен документ на службите на Комисията №

⁸ Дело C-2007/026, Комисията срещу Гърция, решение от 18 юли 2007 г.

основа на наличната към момента информация ситуацията изглежда по следния начин:

Член 1-3: Всички държави-членки освен Гърция и Италия разполагат с режими, които позволяват на жертвите да предявят иск (член 1), и са приложили член 2-3 (създаване на компетентни органи и административни процедури). Компетентните органи са публикувани в Атласа⁹.

Член 4: 20 държави-членки са подали информация за мерките и методите за информиране на възможни ищци. Най-често държавите-членки са предоставили информацията за режимите за обезщетение чрез интернет, или в национални уебсайтове или в Атласа. Те са подготвили също печатни материали и брошури. Мерките за информиране са представени в Приложение 2¹⁰.

Член 5-10: Понастоящем информация за функционирането на процедурите, изисквани в член 5—10 ОТ Директивата, е получена от 12 държави-членки: Чешката република, Дания, Ирландия, Испания, Кипър, Латвия, Люксембург, Унгария, Португалия, Финландия, Швеция и Обединеното кралство.

Член 11: 17 държави-членки приемат искове на езици, различни от техния официален език (езици). Езикът, който е най-широко приеман, е английски. Испания, Франция, Люксембург, Словения и Словакия приемат използването само на официалния за държавата език (езици). Информацията за езиците е представена по държава-членка в Приложение 3¹¹.

3.3. Приложение и ефективност на директивата на практика

Налице са само ограничени данни за практическото приложение на директивата в отделните държави-членки¹². Броят на презграничните искове, подадени с помощта на органите за помощ, и броят на действията, предприети от органите, вземащи решение, са представени в таблицата по-долу. Основното заключение е, че към днешна дата съществуват много малко случаи.

Държава-членка	Брой на презграничните искове (в качеството на Орган за помощ/Орган, вземащ решение) ¹³
Белгия	1 случай / 22 случая
България	(все още няма данни)
Чешка република	0 случая / 3 случая
Дания	2 случая / 2 случая
Германия	(няма данни)
Естония	3 случая / 4 случая

⁹ Те са също изброени в Глава 9.2 от Анализа на прилагането на Директива 2004/80/ЕО относно обезщетение на жертви на престъпления — ОБОБЩИТЕЛЕН ДОКЛАД, 12.12.2008 г.

¹⁰ Вж. Работен документ на службите на Комисията №

¹¹ Вж. Работен документ на службите на Комисията №

¹² В проучването, извършено от външния изпълнител, по-голямата част от отговорилите са предпочели да не отговарят на въпроси за искове, молби за информация, решения, изслушвания и т.н. Затова данните по тези въпроси в ЕС са до голяма степен приблизителни.

¹³ Периодите, за които има налични данни, се различават. Числата се основават на проучването и на информацията, получена на срещата на Централните точки за контакт от 23 октомври 2008 г.

Гърция	(не е транспонирана)
Испания	(няма данни за органите за помощ) / 48 случая
Франция	(няма данни за органите за помощ) / 28 случая
Ирландия	1 случай / 31 случая
Италия	(няма органи)
Кипър	(няма данни за органите за помощ) / 2 случая
Латвия	2 случая / 1 случай
Литва	3 случая / 0 случая
Люксембург	0 случая / 1 случай
Унгария	0 случая / 0 случая
Малта	0 случая / (няма данни за органите, вземащи решение)
Нидерландия	39 случая / 3 случая
Австрия	(няма данни за органите за помощ) / 3 случая
Полша	5 случая / 5 случая
Португалия	(няма данни за органите за помощ) / 3 случая
Румъния	1 случай / 0 случая
Словения	0 случая / 1 случай
Словакия	0 случая / 0 случая
Финландия	6 случая / 1 случай
Швеция	7 случая / 14 случая
Обединено кралство	около 100 случая / (няма данни за органите, вземащи решение)

Според проучването причината за липсата на съответни данни изглежда е фактът, че някои държави-членки едва наскоро са приложили Директивата. Други са срещнали препятствия пред прилагането, включително езикови, липса на знания за правната система и процедури на други държави-членки, както и различно отношение към бързината и ефективността. В своите отговори те отбелязват, че могат да споделят за малко успешни случаи.

В допълнение към статистическите изводи следните заключения, основани на проучването, могат да бъдат представени:

3.3.1. Ефективност на Директивата

Като цяло органите, вземащи решение, и органите за помощ имат положително мнение за функционирането на сегашната система, както и за централните точки за контакт, използването на типови формуляри, езици и употребата на технологии за комуникация. Въпреки това относително niskият процент отговорили повдига въпроса за степента, до която запитаните в действителност са използвали системата.

Повечето от органите, вземащи решение, и органите за помощ са оценили своите основни партньори като ефективни. Малък брой от отговорилите са изразили критика към официалните си партньори. Централните точки за контакт също получиха положителна оценка.

Ишщите обаче бяха много по-малко позитивни по отношение на процеса, отколкото органите. Те считат процеса на предявяване на иск сложен и отнемащ много време. Езиковите бариери, липсата на информация и

юридически съвет са посочени като главни проблеми. Затова изглежда, че въпреки разпоредбите на член 11 на директивата, езиковите бариери и комуникацията като цяло продължават да бъдат главен проблем в процеса на предявяване на иск.

3.3.2. *Натовареност и решения*

Приблизителният брой иски в ЕС съгласно директивата за периода, обхванат от доклада се оценява като много нисък, както е показано в таблицата по-горе. Съществуват признаци обаче, че броят на исовете, изслушванията и исканията за информация се е увеличил значително между 2006 г. и 2008 г. Въпреки увеличението брой иски, процентът на успех остава приблизително еднакъв (около 10%). Според проучването съществува значително увеличение в абсолютните стойности на сумите, за които са предявени иски и които са изплатени. Изплатените средства като процент от сумите, за които са предявени иски, се различават значително, в зависимост от годината и мястото.

3.3.3. *Организация и комуникация*

Проучването посочва, че способността за обработване и предаване на иски и решения изглежда се различава силно в държавите на Европейския съюз. Средно са необходими около четири седмици за предаване на иск, а Органите, вземащи решение, получават иска за около две седмици. Искания за последваща информация отнемат до четири месеца.

Използването на комуникационни технологии изглежда е допринесло за увеличаване на броя на изслушванията, но не значително. През 2006 г. около 10% са били изслушани, а през 2007 г. — 19%. Има малко примери за телеконферентна или видеоконферентна връзка, която е предизвикала трудности. Малка част от органите, вземащи решение (1/4), са били склонни да използват електронна поща или факс.

Накрая, болшинството от отговорилите са посочили, че са доволни от използването на езиците. Въпреки това малка част (около (1/4)) са изразили опасения и са изказали някои предложения за начините за подобряване на ситуацията, включително използването на устни преводачи с роден език.

3.3.4. *Процент на отказване от участие*

Въз основа на наличните доказателства в контекста на проучването вероятно само относително малък брой жертви са внесли иски за презгранични обезщетения.

Възможните обяснения включват незнание за съществуването на режимите и нежелание за взаимодействие с агенцията по иски (органа за помощ). В допълнение контекстуални фактори като осезаеми езикови бариери, отсъствие на централен източник на информация и участието в делото на две агенции може би също са довели до висок процент на отказване от участие в процеса на търсене на обезщетение¹⁴.

---

¹⁴ Други причини от по-общ характер за високия процент на неучастие (т.е. високия процент отказали се) може да се намери в проучването.

3.4. Режими за обезщетение на държавите-членки (член 12)

3.4.1. Съществуване на национални режими за обезщетение

Член 12 изисква най-напред съществуването на режими за обезщетение на жертвите на тежки предумишлени престъпления, извършени на територията на съответната държава.

Всички държави-членки с изключение на Гърция са изпълнили това задължение.

3.4.2. Обхванати от режимите събития, в резултат на които лицето е станало жертва, и „справедливо и подходящо обезщетение“, посочено в член 12

Проучването и уебсайтът на Европейската съдебна мрежа за граждански и търговски въпроси¹⁵ съдържат значително количество информация за националните режими за обезщетение. Следващият раздел предлага обзор на настоящите практики на националните режими за обезщетение по отношение на две основни точки, а именно въпроса за „събития, в резултат на които лицето е станало жертва,“ и темата за „справедливо и подходящо обезщетение“.

Всички държави-членки с изключение на Гърция предоставят обезщетение на жертви на тежки умишлени престъпления срещу личността. По отношение на роднините на жертви на тежки умишлени престъпления срещу личността, довели до смърт на жертвата, броят на режимите, които покриват фатално нараняване е в съотношение 2:1 с броя на режимите, които не го предвиждат. Болшинството от държавите-членки изключват неумишлени наранявания на жертви или на техни роднини.

Голямо болшинство от държавите-членки осигуряват обезщетение както за нараняване на лице, така и за смърт. Голяма част от тях включват в режимите си също заболяване и психическа травма.

В повечето случаи както жертвите, така и близките роднини (когато престъплението е убийство) могат да отговарят на условията за обезщетение.

Всички с изключение на две държави-членки налагат срок за попълване и подаване на иск за обезщетение и повечето (3:1) определят, че при определени обстоятелства този срок може да бъде удължен. Тези обстоятелства обикновено са свързани с медицинските последици от престъплението за жертвата.

За разлика от това повечето държави-членки (2:1) не налагат финансов минимум като праг за обезщетение, а в случаите когато съществува такъв праг, този минимум варира в широки граници.

Тъй като нито един от режимите не поставя като условие за допускане до обезщетение завършването на криминалното разследване или идентифицирането на престъпника, почти всички режими изискват жертвата да съобщи за престъплението в полицията. Що се отнася до налагането на срок за това съобщаване, между режимите съществува почти равно разделение. Когато налагат такъв срок, режимите също се делят на две почти равни групи по въпроса дали този срок може да бъде продължен.

---

¹⁵ http://ec.europa.eu/civiljustice/comp_crime_victim/comp_crime_victim_gen_en.htm.

На практика всички режими съдържат разпоредба, че обезщетението на жертва, която по някакъв начин е допринесла за обстоятелствата на нараняване, може да бъде намалено или искът да бъде напълно отхвърлен. От друга страна значително болшинство на режимите (4:1) определят, че жертви с криминално досие не се лишават (изцяло или частично) от обезщетение поради тази причина.

Проучването постави въпрос дали запитаните считат, че техните режими осигуряват „справедливо и подходящо обезщетение“, както се изисква в директивата. На този въпрос са отговорили по-малко от половината от Органите, вземащи решение. Отговорилите твърдят, че техните режими отговарят на това изискване.

На участниците бяха поставени ред въпроси относно оценката и обхвата на обезщетението, което техните режими предоставят. За мнозинството от отговорилите (2:1) оценката на обезщетението се основава на тяхното национално право по отношение на щети като нараняване или смърт. Някои режими имат тарифа, съгласно която определена финансова стойност съответства на определено нараняване.

Освен за непарични загуби повечето режими осигуряват обезщетение за парична загуба, възникваща в резултат на нараняването (загуба на доход, например), и повечето от тях осигуряват обезщетение за дългосрочно увреждане. По подобен начин повечето режими осигуряват обезщетение на близките на жертвата, както за непарични загуби (смърт), така и за парични загуби (загуба на издръжка).

Голяма част от режимите (4:1) налагат горна граница на общото обезщетение за даден случай. По въпроса дали трябва да има горна граница на обезщетението за загуба на доходи мненията се различават по равно.

Ищецът може да се възползва от два други вида обезщетение: първият вид е възстановяване на загубите от страна на извършителя на престъплението. Националното право може да постанови, че агенцията по иска встъпва в правата на жертвата по гражданския иск срещу извършителя. Проучването показва, че малко повече от половината от националните режими не изискват от жертвите да предприемат стъпки по изискване на обезщетение от извършителя. Вторият вид са допълнителни ползи, които могат да произхождат от държавата, работодателя на жертвата или собствени застрахователни полици. По този въпрос отговорилите са единодушни, че режимите е възможно да се опитат да предотвратят двойно обезщетение.

Въпреки че режимите за обезщетение са сложни и имат различни характеристики в отделните държави-членки, изглежда всички запитани държави-членки са установили функциониращ режим за обезщетение на жертвите на тежки умишлени престъпления.

По отношение на изискването за справедливо обезщетение участниците в проучването са съгласни, че в държавите-членки има висока степен на съответствие по отношение на осигуряването на „справедливо и подходящо обезщетение на жертвите на тежки предумишлени престъпления“.

- Всички участници твърдят, че е осигурено обезщетение на жертвите на умишлени престъпления срещу личността.

- По-голямата част от държавите-членки изключват неволните наранявания от режимите си за обезщетение.
- Голямо болшинство от държавите-членки осигуряват обезщетение както за нараняване на лице, така и за смърт.
- Съществува съгласие по въпроса, че заболявания и психически травми следва да бъдат включени в режимите.
- Съществува висока степен на съответствие с минималния стандарт, според който както жертвите, така и техните роднини (когато престъплението е убийство) отговарят на условията за обезщетение.
- Всички органи, вземащи решение, с изключение на два от тях, докладват, че налагат срок за попълване и подаване на иск за обезщетение.
- На практика всички режими съдържат разпоредба, че обезщетението на жертва, която е допринесла за обстоятелствата на нараняване, може да бъде намалено или искът да бъде напълно отхвърлен.
- Голямо мнозинство застъпва възгледа (който не се съдържа в минималните стандарти), че жертвите с криминално досие не се лишават от обезщетение поради тази причина.
- Мнозинството от режимите предоставят обезщетение за финансови загуби, възникнали вследствие нараняването и повечето осигуряват обезщетение за дългосрочно увреждане.
- Някои режими имат тарифа, съгласно която определена финансова стойност съответства на определено нараняване.
- Голяма част от режимите налагат горна граница на общото обезщетение за даден случай.

4. РАЗПОРЕДБИ ЗА ПРИЛАГАНЕ СЪГЛАСНО РАЗДЕЛ III НА ДИРЕКТИВАТА

В Член 13, параграф 1 се изисква от държавите-членки да предадат на Комисията списък на органите за помощ и органите, вземащи решение, на езиците, посочени в член 11, на информацията, посочена в член 4, и на формулярите на иски молби за обезщетение.

13 държави-членки са изпратили цялата изисквана информация: Белгия, Чешката република, Дания, Ирландия, Франция, Латвия, Унгария, Нидерландия, Австрия, Португалия, Словакия, Швеция и Обединеното кралство. Останалите все още предстои да подадат част от информацията.

Въз основа на това Комисията състави наръчник, съдържащ сведенията в съответствие с член 13, параграф 2. Наръчникът е преведен на всички езици и публикуван в Атласа в интернет. Той редовно се обновява на базата на последващи допълнения и промени, за които държавите-членки са подали уведомления.

На 19 април 2006 г. с Решение 2006/337/ЕО¹⁶ на Комисията бяха установени типовите формуляри за предаване на молбите и на решенията, предвидени в член 14.

Централните точки за контакт, упоменати в член 16, проведоха среща на 23 октомври 2008 г.

5. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Въз основа на горните наблюдения Комисията стига до следните заключения относно прилагането на директивата:

- Относно националните режими за обезщетение, които директивата изисква, държавите-членки осигуряват справедливо и подходящо обезщетение на жертвите на тежки умишлени престъпления. В това отношение в различните държави-членки съществува значителна степен на съобразяване.
- По отношение на процедурните аспекти на директивата за презгранични случаи органите за помощ и органите, вземащи решение, оценяват положително функционирането на сегашната система, включително централните точки за контакт, използването на стандартни формуляри, езици и комуникационни технологии. Ищците обаче са много по-малко позитивни по отношение на процеса отколкото органите. Много от тях считат процеса на подаване на иск сложен и отнемаш много време и смятат, че езиковите бариери и комуникацията като цяло представляват главна пречка пред улесняването на процеса за жертвата.

Затова Комисията е на мнение, че действието на директивата следва да се подобри по отношение на следните аспекти от нейното прилагане:

- Държавите-членки следва да се стремят да събират данни за прилагането на директивата, за да могат по-добре да оценят ефективността на процеса.
- Доколкото е възможно, държавите-членки следва да осигурят представянето на информация относно директивата и националните режими за обезщетение пред гражданите, тъй като твърде малко потенциални ищци знаят за своите права.
- Държавите-членки също следва да осигурят спазването на езиковите изисквания на директивата, за да предоставят на ищите възможно най-ефективен процес.
- Накрая, важни са яснотата и прозрачността по отношение на ключовите елементи на националните режими за обезщетение. Това се отнася в частност до въпроса кои престъпления са включени в режимите и кои наранявания се покриват от тях. Атласът и уебсайтът на Европейската съдебна мрежа за граждански и търговски въпроси вече съдържат значително количество информация за националните режими за компенсация. Следва да се обмисли дали са необходими усилия за допълнително подобряване на наличната на тези уебсайтове информация относно директивата и националните режими за обезщетение.

---

¹⁶

ОВ L 125, 12.5. 2006 г., стр. 25.

Поради краткия период на действие на директивата и следователно ограничения практически опит Комисията няма да предложи изменения на директивата, но счита че нейното прилагане може да се подобри на базата на действащите разпоредби. Освен това Комисията ще използва правомощията си съгласно Договора за ЕО, за да подтикне държавите-членки да завършат мерките, които все още липсват.

